

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل

۳۰ مارچ ۲۰۲۱

فرانسه چه می خواهد و چرا "مسعود" را در قبر آرام نمی گذارد؟؟

۱

دوشنبه - ۰۹ حمل ۱۴۰۰ - کابل: از مدتی بدین سو که خبر نامگذاری یک جاده به نام "احمدشاه مسعود" از طرف شاروالی پاریس مطرح شد، به خصوص از زمانی که فرزند "احمدشاه مسعود"، "احمد مسعود" در همراهی با "کرزی"، "عبدالله عبدالمود" و چند لاشخور دیگر غرض افتتاح و پرده برداشتن از لوحی که من بعد آن سرک را به نام "احمدشاه مسعود" شامل جغرافیای شهری شهر پاریس می نماید، به پاریس رفتند، رسانه ها اکثراً به این موضوع تماس گرفته، له و یا علیه این تصمیم فرانسه و این که "مسعود" شایستگی آن را داشته است که به نام وی سرکی در پاریس نامگذاری شود و یا خیر، جدال قلمی وسیعی به راه افتاد، با تأسف تا جایی که من به این نوشته ها پرداخته ام در هیچ یک از آنها، بدین نکته پرداخته نشده است که فرانسه چرا به چنین کاری دست یازیده و در مقطع کنونی که سه کشور عضو دایم شورای امنیت، با چنگ و دندان تلاش دارند تا طالب را بر گرده مردم سوار نمایند، فرانسه چرا گلیم مرده ۲۰ سال قبل را باز هم پهن نموده است؟ در یادداشت کنونی تلاش خواهم نمود تا مختصراً نظراتم را در زمینه خدمت هموطنان گرامی تقدیم دارم، باشد زمینه و بستری گردد برای تعمیق این چنین بحث ها در جهت شناخت تکنیک های امپریالیستی در مواجهه با کشور های عقب نگه داشته شده و ویرانی مانند افغانستان!

۱- اعزاز و اکرام "احمدشاه مسعود" به شهرداری پاریس محدود نمانده، امروز رئیس جمهور کشور فرانسه "مکرون" که به ضدیتش با اسلام و دساتیر اسلامی و سرکوب خلق فرانسه به خصوص "واسکت های زرد" افتخار می کند، نیز پسر "احمدشاه مسعود" را به حضور پذیرفته، گویا چنین گفته است: «رئیس جمهور فرانسه مبارزات شهید احمد شاه مسعود در برابر اتحاد جماهیر شوروی و طالبان و القاعده را درخشان ترین نمونه آزادی خواهی و استقلال طلبی توصیف کرده و آمادگی فرانسه برای حمایت دوامدار از مردم افغانستان را اعلام داشت.»- از فیسبوک احمد مسعود

بادر نظر داشت این که کشور فرانسه یا مهد نخستین جنبشهای آزادیخواهانه و دموکراتیک و سر زمینی که در آن برای نخستین بار پرولتاریای رزمنده فرانسه با هویت و درفش طبقاتی خود، برای مدتی به قدرت رسید به جز مقطع کوتاه دهه انقلاب از ۱۷۸۹ الی ۱۷۹۹ و روز های حاکمیت کمون پاریس که طبقات حاکم فرانسه به تصفیه های درونی خود و سرکوب پرولتاریای فرانسه مصروف بودند، به گواهی تاریخی حد اقل در جریان ۴۰۰ سال اخیر یکی از کشور هایی بوده و هست که در اقصا نقاط جهان، سربازان فرانسوی یعنی "لژیونر" ها دستان شان تا مرفق به خون بومیان مناطق

مختلف جهان از قاره آمریکا گرفته تا جنوب شرق آسیا و از خاور میانه گرفته تا تمام قاره آفریقا به خصوص شمال آن قاره، رنگین و آغشته است و همین اکنون به ده ها هزار سرباز فرانسوی در آفریقا به دوام تاریخ ننگین استعماری شان، خلقهای آفریقا را دسته جمعی کشتار می نمایند و علاوه بر سوریه، عراق و لبنان از خون خلقهای آن کشور ها آسیاب استعماری اش را به حرکت در آورده است، تذکر چنان نکته ای که گویا از یک عنصر "آزادیخواه و استقلال طلب" حمایت و تجلیل می نماید، از کتمان تاریخ استعماری فرانسه پای فرا تر گذاشته به حافظه جمعی بشریت توهین و اهانت تا سرحد شاشیدن می باشد.

۲- هرگاه چنین تکریم و اعزازی از جانب کشوری صورت می گرفت که دامن تاریخ خودش آلوده به خون خلقهای مستعمرات نمی بود، و واقعاً مهد آزادی، حقوق بشر و دموکراسی می بود، در آن صورت می شد به چنین کاری افتخار نمود، مگر اعزاز یک انسان آسیائی که از دید طبقات حاکم و بورژوازی فرانسه هنوز هم با تمدن فاصله دارند و از همین رو آنهایی را که با فرد مورد نظر هم عقیده هستند، به مثابه انسان کامل نشناخته، همه روزه حقوق و آزادیهای انسانی و دموکراتیک آنها را محدود و محدودتر می سازد، در عمل صحنه گذاشتن به روابط استخباراتی بین دو طرف می باشد.

وقتی دولت فرانسه از یک سو از اخوانی قسی القلب و جنایتکاری چون "مسعود" اعزاز به عمل می آورد و از جانب دیگر در قلب پاریس، از ورود یک زن نیازمند محجبه، به جرم انتخاب لباسی که مطابق میل بورژوازی فرانسه نیست، به یکی از ادارات رسمی آن کشور و یا مکاتب جلوگیری می نماید، در گام نخست می باید از خود و از دیگران پرسید که دلیل چنین تناقض رفتاری در کجاست؟

ادامه دارد